

Název Začala si se mnou v mých patnácti je mírně zavádějící. Ten klíčový výrok začne mít osudový význam až v samotném dramatickém závěru. Poznali se jako učitelka a její žák o něco dřív, kdy mu bylo třináct a půl. Nejspíš ke konci září nebo nejpozději začátkem října osmačtyřicátého. Tedy, jak lze lehce spočítat, byl Vodnář.

Ona Panna.

Nastoupila svou učitelskou dráhu určitě o něco později, ne přímo na začátku školního roku. Kvůli čemusi zatím obecně neznámému se její příchod do školy opozdil. Do třídy ji před její první hodinou přišel představit, jak tady na škole a nejspíš i v ostatních bylo v tu dobu dobrým zvykem, sám ředitel měšťanské školy. Měl dost obvyklou přezdívku Šerif a navíc ještě jednu, dá se říct originální, ale neskutečně dlouhou, Řekněte to celou větou! Tenhle požadavek ředitele měšťanky v běžné komunikaci se žáky charakterizoval. A oni samotní ho i v rozhovorech mezi sebou tou didaktickou sentencí parodovali. Ale bez viditelného zlého úmyslu; nebylo totiž o něm známo, že by někomu vědomě ublížil. Tím spíš tím ironizujícím opakováním nejen jemu, ale většinou i ostatním učitelům a lidem celou větou i odpovídali.

S ředitelem přišel i třídní. Tomu pro změnu říkali Komenský, i když se k němu podobné přirovnání vůbec nehodilo. Byl vysoký, atleticky urostlý, jak ho zformoval sport a pravidelný školní tělocvik, navíc byl hezký, ženám i dívkám se určitě líbil. Většina kluků o něm familiárně mluvila jako o Tondovi Žitnejch, i když ve vši úctě. Nejlíp by mu pravděpodobně slušela přezdívka Gary Grant.

Kdyby nebyli chlapeckou třídou, tak by si náš hrdina mohl stejně jako ostatní kluci myslet, že tahle nová učitelka je jen jejich ani ne tak vyspělejší jako spíš

mírně věkem starší budoucí spolužačka. Ale ta by si asi těžko dovolila obléci si světlomodrý kalhotový kostým.

Kalhoty totiž začala teprve za války nosit Marlene Dietrichová. Jak se alespoň dozvěděl od sestry, která se snažila jít s módou. I když by si sama takovou kombinaci do školy vzít nikdy neodvážila. On si kromě toho i okamžitě všiml, že nová učitelka má krátký blond účes, takový na kluka, což jí dělalo při její křehkosti ještě mladší.

- Představuji vám slečnu učitelku Jonášovou, řekl ředitel školy Walrauch. - Bude vás mít na hudební výchovu. Učí také tělesnou výchovu, ale na tu vás mít nebude, přidal zbytečně navíc. - Škoda, neodpustil si polohlasně, ale slyšitelně nezareagovat, když si ještě stačil ulíznout vlasy a podívat se na sebe do pootevřeného okna, které vedlo k sokolskému stadionu. Tam obvykle cvičily holky z protější dívčí školy, a proto si sem sedl, aby je mohl pozorovat a při méně stravitelném vyučování se nenudil.

Třída se po tom jeho komickém postesknutí, že je slečna Jonášová nebude mít na tělocvik, rozjařeně rozesmála. Jejich třídní, který z nového přírůstku učitelského sboru po celou dobu nespustil oči, jako kdyby vlastní žáky vůbec nevnímal, se na něho jako na známého výtržníka podíval a nehodlal tu jeho poznámku nechat bez povšimnutí:

- To si budu na tebe pamatovat! podíval se třídní směrem k oknu, kde seděl.

Měl je totiž na tělocvik on.

Ale ta replika třídního nezněla výhrůžně, spíš pobaveně, protože se na něho vzápětí usmál. Nechtěl se asi před novou učitelkou shodit.

I ředitel se chystal cosi na margo té mírné opovážlivosti říct, ale raději si to rychle rozmyslel. Zapamatoval si totiž, že tenhle žák patří k několika bývalým studentům místního gymnázia, kteří jako důsledek nové školské reformy ministra školství a kultury Zdeňka Nejedlého museli přejít ze sekundy do třetí třídy měšťanky. Aby tak údajně předčasně nebyli rozděleni na ty chytřejší a méně chytré či dokonce hloupější. A on jako pravděpodobný nespokojenec s touhle narychlo vymyšlenou reorganizací by s ním mohl diskutovat dál a dostali by se možná někam, kam se ani jeden z nich dostat nechtěl.

- Přeju vám, abyste se slečnou učitelkou vycházeli dobře a především ona s vámi! říkal to ředitel spontánně zvláště směrem k němu, podal učitelce ruku a chystal se odejít. Třídní se taky na něho znovu podíval, čekal asi, co ještě řekne, ale on mlčel, jen se usmál, nemohl si totiž nevšimnout, že se třídnímu ta nová ženská tvář ve škole určitě líbí, a tak se má na co těšit.

Tedy ona.

A taky možná on.

- Takže, milí žáci, to bychom tedy na začátek měli! řekla učitelka Jonášová s jistými rozpaky a zároveň s mírně ironizujícím podtextem, když za ředitelem a třídním zaklaply dveře. - Jenom jsem vám ještě chtěla říct, že mé křestní jméno je Jitka, doplnila ředitele. - Škoda, že nejsem Oldřich! odvážil se ozvat znovu. - Jenže, miláčku, řekla Jitka Jonášová něžně a šla k němu, - to bych zase já musela být Božena, a to naštěstí při své útlosti nejsem! převezla ho už se zjevně ironickým hlasem a pohlédla shora na sebe. - Navíc máš štěstí, že tě nemám na dějepis! zvedla opět hlavu. - Pardon, Břetislav! opravil se a neubráníl tomu se nezačervenat.

Nezastyděl se ani tak za prostořekost, jako za svou blbost.

- Už jsem si myslela, že s tebou budu muset začít hrát tu známou dětskou hru Přihořívá, přihořívá..., stála už blízko něho a zjevně se jí dařilo zasáhnout ho na jeho nejcitlivějším místě. - A ty se jmenuješ jak? zvedla bradu. - Handy!
odpověděl s určitou hrdostí. - A křestním? svařila čelo. - No..., Handy! znovu třídu rozesmál. - Tak František Mojžíš, nechtěl dál ze sebe dělat úplného kašpara, když viděl, jak se zatvářila nechápavě. - Jak jsi přišel k tomu Handymu? - Tak jsem se pojmenoval sám, když jsem začal jako dítě mluvit. - Dal sis docela hezké jméno..., zjevně se snažila mluvit stále spisovně. - Nebo tedy spíš přezdívku, řekla uznale a považovala seznámení s ním za skončené a šla pro změnu ke stolku na stupínku. Tady si všimla, že na desce katedry je zasedací pořádek: - Tak prvního žáka bych už tedy znala! ukázala prstem na Handyho jméno, ještě se na něho znovu podívala, jako by si ho opravdu chtěla zapamatovat, a postavila se před třídu.

- Asi těžko mohu u vás začít v hudební výchově někým jiným, než vašim velkým krajanem, opravdu ji v tomhle městě nemohl napadnout nikdo jiný, - tedy slavnější skladatel. - Co od něho znáš, Handy? neměl právo se divit, když za každé své extempore bude při vyučování trpět. - Mně se Antonín Dvořák, bez ohledu na to, že jsme rodáci, stále až povážlivě plete s Bedřichem Smetanou, přiznal se Handy a zároveň se s provokativní klátivostí postavil. - Ale něco snad od něho přece jenom znáš, ne? znovu šla učitelka až téměř k němu, že cítil její